

Evangelí del diumenge de la setmana XIX de durant l'any (B): el pa que baixa del cel

Evangelí i comentari de l'Evangelí del diumenge de la setmana XIX de durant l'any. “Jo soc el pa de vida”. En aquest profund i bell discurs, el Senyor ens crida a no murmurar davant de les coses que no comprenem i a deixar-nos conquerir per la lògica divina de la fe, que ens convida a admirar-nos davant del gran sagrament de l'Eucaristia.

Evangelí (Jn 6, 41-51)

Aleshores els jueus es posaren a murmurar d'ell perquè havia dit: «Jo soc el pa que ha baixat del cel», i es preguntaven:

—Aquest, ¿no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare! ¿Com és que ara diu que ha baixat del cel?

Jesús els digué:

—No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir a mi si el Pare que m'ha enviat no l'atreu. I a aquest, jo el ressuscitaré el darrer dia. En els Profetes hi ha escrit: Tots seran instruïts per Déu. Tots els qui escolten el Pare i acullen el seu ensenyament venen a mi. No és pas que algú hagi vist el Pare: només l'ha vist el qui ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. En veritat, en veritat us ho dic: els qui creuen tenen vida eterna. Jo soc el pa de vida. Els

vostres pares van menjar el manà en el desert, però van morir. Aquest, en canvi, és el pa que baixa del cel perquè el qui en mengi no mori. Jo soc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món.

Comentari

A l'Evangeli d'avui escoltem el Senyor pronunciant unes paraules de gran profunditat i bellesa. Sant Joan ens presenta el discurs del Pa de Vida just després de dos miracles, on es veu el senyoriu de Jesús sobre la natura. El primer és la multiplicació dels pans davant una multitud; el segon és el fet de caminar sobre les aigües, només vist pels apòstols.

En aquest context, alguns jueus entaulen un diàleg amb el Senyor per

comentar el succés dels pans, i Jesús aprofita per explicar que l'important no és l'aliment que enforteix la vida terrenal sinó el pa baixat del cel que serveix per a la vida eterna. Encara més, Jesús s'identifica misteriosament amb aquest pa de vida, afirmació que no va deixar indiferents els qui escoltaven. Potser molts van pensar que era absurda i irreverent: “Aleshores els jueus es posaren a murmurar d'ell perquè havia dit: «Jo soc el pa que ha baixat del cel»” (v. 41).

La murmuració del poble —la nostra murmuració— davant la lògica i la providència de Déu no són una cosa nova. Els seus avantpassats havien cedit a aquesta temptació segles enrere al desert. En aquella ocasió també es trobaven davant d'un profeta, Moisès, que els va prometre un pa baixat del cel, el manà, per alimentar-los mentre durés el camí fins a la terra promesa.

Però va faltar al poble elegit mirar amb els ulls de Déu, els va mancar més fe i després d'uns dies van començar a queixar-se, enyorant l'aliment que tenien quan eren esclaus a Egipte, en aparença més atraient: “La munió de gent que anava amb els israelites desitjava més menjar; també els israelites es planyien amb ells i deien: — Qui ens pogués donar carn! Com recordem el peix que per no res menjàvem a Egipte, i els cogombres, els melons, els porros, les cebes i els alls! Però ara estem decaiguts; aquí no hi ha res, no veiem més que el manà” (*Num* 11, 4-6).

Aquella gent no volien entrar pels camins divins de la fe, volien signes visibles. Però tot el que tenien davant era Jesús, el pare del qual era Josep. No obstant això, aquest home de Galilea no deixava de repetir que el seu Pare era el mateix Déu, i

justament per això podia afirmar que ell era el pa baixat del cel.

És bonic observar com Jesús és cada cop més explícit en identificar-se a si mateix amb el pa, que per això és *pa de vida eterna*. I afirma “aquest és el pa...” (v. 50), “jo soc el pa...” (v. 51), “el pa que jo donaré és la meva carn” (v. 51). El dia d'avui és una bona ocasió per demanar una gran fe en el sagrament de l'Eucaristia. No volem murmurar davant la lògica de Déu sinó inclinar-nos senzillament i devotament davant el misteri de la presència real de Jesús, tal com ens va ensenyar en innumbrables ocasions sant Josep maria:

“Considera el que hi ha de més bonic i més gran a la terra..., el que plau a l'enteniment i a les altres potències..., i el que és delit de la carn i dels sentits... I el món, i els altres mons, que lluen en la nit: l'Univers sencer. —I això, juntament amb totes les

bogeries del cor satisfetes..., no val res, és res i menys que res, comparat amb ¡aquest Déu meu! —¡teu!—, tresor infinit, margarita preciosíssima, humiliat, fet esclau, anorreat amb forma de servent al pessebre on va voler néixer, al taller de Josep, a la Passió i la mort ignominiosa... i en la bogeria d'Amor de la sagrada Eucaristia” (*Camí*, 432).

Martín Luque // Photo: Karolina Grabowska - Pexels

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xix-de-durant-lany-b-el-pa-que-baixa-del-cel/>
(18/04/2025)